

Климчук Степан Іванович

Автор статті: Краска Володимир Петрович, учень 11 класу Волицької загальноосвітньої школи I-III ступенів.

Керівник роботи: Худа Марія Романівна Волицька загальноосвітня школа I-III ступенів, вчитель історії

Народився наш Герой 29.02.1976 року в м.Червоноград, але дитячі роки провів у чудовому та мальовничому селі Зубків, звідки родом його батьки Іван та Параскевія Климчуки. Від них вчився господарювати: орати і сіяти, доглядати за садом, вуликами, рубати дрова, складати техніку, допомагати бабусі та дідусеві.



Навчався в Червоноградській школі № 9. Найбільше любив предмети математичного циклу. Залюбки розв'язував задачі, кросворди, ребуси, відвідував різні гуртки. Ріс сміливим, допитливим та відповідальним хлопцем.

За словами матері Параскевії, великий вплив на Степана мали розповіді дідуса по материнській лінії Ващука Івана Андрійовича, якого в 1947 році радянська влада заарештувала за зв'язки з УПА. Десять довгих років провів дідусь разом з батьками на чужині, в далекому Хабаровському краю. Він часто розповідав онукам про роки

супротиву, важке заслання та віру в кращу долю України. Степан, як ніхто уважно слухав дідусеві розповіді. Це, мабуть, і сформувало характер хлопця, бо ріс він сміливим, допитливим, із загостреним почуттям справедливості. А ще Степан любив слухати і співати українські повстанські пісні. За спогадами батька Івана, дідусь садив малого Степана на коліна і удвох тихенько наспівували: « Ой у лісі на полянці, стояли повстанці, посходились до потічка вмиватися зранку...



Після закінчення школи Степан вирішив обрати професію кухаря-касира. Всі дивувалися, як це хлопець обирає таку професію, але Степан вирішив твердо: здобуде фах кухаря. Часто жартував: «Моя сім'я завжди буде сита, а дружина – щаслива!».

Закінчивши Червоноградське професійне училище № 55, влаштувався на роботу в ОЛК "Ровесник". Степан понад усе любив готувати. У свою справу вкладав любов і тепло. Пізніше працював у ТзОВ «Галич-хутро», на цегельному заводі. Як згадують колеги, був відповідальний, дисциплінований, любив порядок і чистоту.

У юнацькі роки доля його звела з вродливою дівчиною на ім'я Леся. «Моя Леся, моя українка, - так він її ніжно називав.



У подружжя народилося двоє синів: Владислав Володимир. Сини пам'ятають його як доброго та турботливого батька, який не тільки виховував та навчав, а й сам був прикладом для наслідування.

Коли в 2014 р. біда постукала в наш дім, Степан не вагаючись взяв повістку і разом з іншими добровольцями поїхав на Схід. По-іншому зробити не міг. Службу ніс у прикордонних військах. Професія кухаря і там знадобилася, адже їжа - життєва необхідність кожного. Були різні ситуації з продуктами, особливо, коли їх обмаль, і йому вдавалося приготувати з нічого щось і нагодувати побратимів.

Під час воєнного вторгнення 2022 року Степан, вже маючи військовий досвід, без жодних вагань вступив до лав ЗСУ. Був призваний Першим відділом Червоноградського РТЦК та СП. А далі - служба в 11 загоні прикордонної служби

"Новотроїцьке"(тип Б) на посаді патрульного інспектора прикордонної служби 1 категорії.

«У той момент єдине, що його хвилювало, - це можливість якнайшвидше опинитися в зоні бойових дій і дати відсіч ворогу», - згадують побратими.

Спокійний, врівноважений, впевнений у своїх силах, він став для побратимів уособленням віри в те, що можна вибратися з найкритичніших ситуацій.

Десятки побратимів були зобов'язані йому життям. Того трагічного дня їх група отримала завдання перевірити інформацію про те, чи є на наших позиціях вороги. На жаль, це виявилось правдою, ворог не залишив наших позицій. Бій відбувся біля села Солодке між Новотроїцьким та Новомихайлівкою. Ціною власного життя він врятував чотирьох побратимів. Через ворожі обстріли тіло певний час не могли забрати. Довгих два місяці тривало повернення Героя додому.

Від слова «вбили» зупинився час.

Під прапором привезли домовину.

В пеклі війни навік Героєм став,

-А ми живого виглядали сина...

2 липня 2022 року жителі Зубкова та навколишніх сіл зустріли сумний кортеж з тілом Героя, який на щиті востаннє повернувся до рідної домівки. Не такою мала бути зустріч сина, чоловіка, батька, брата.. Сивочолі батьки назавжди втратили спокій, опору і надію...

За днями дні...В хустині чорній мати...Розлука вкрила коси сивиною, а серце вірити не хоче і чекає... Вмивається сльозою і ховає очі батько...

Шумлять біля могили прапори.

Чорні стрічки, жовто-блакитні квіти...

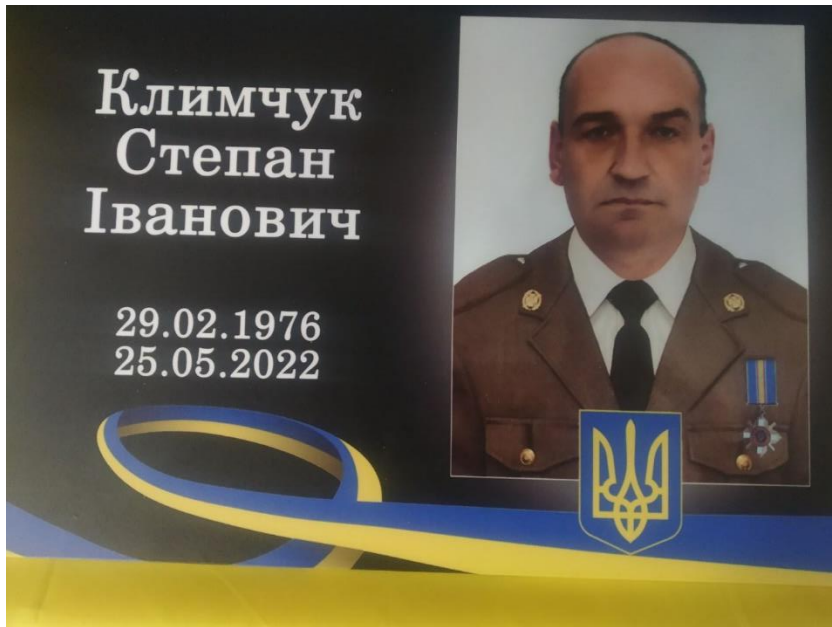
Вітер доносить голос твій згори:

- Якби ви знали, так хотілось жити...

Указом Президента України від 1 грудня 2022 року за особисту мужність і самовіддані дії, виявлені у захисті державного суверенітету та територіальної цілісності

України, вірність військовій присязі, нагороджений орденом "За мужність" III ступеня померло.

Кожен з нас повинен пам'ятати про велику ціну Волі та Свободи в боротьбі за незалежність. Щоб їх світлу пам'ять множити серед живих і закарбовувати імена в історії цієї священної війни.



Список використаних джерел:

1. <https://life.pravda.com.ua/society/2022/08/12/249988/>
2. Спогади батьків Параскевії і Івана Климчуків
3. Спогади дружини Климчук Олександри Євгенівни
4. Спогади дітей Владислава та Володимира Климчук
5. Спогади односельців Ващук Галини Миронівни, Ващук Любов Іванівни та Кус Ганни Петрівни.